

Kirlenmiş Heybemden Şiirler Iı

– N.C.U · 12 Şubat 2014

Hala bitmedi mi gelmedik mi sona
Bu yolculuk daha ne kadar sürecek
Etrafımda kimseler yok
Sorularım yine cevapsız
Ayaklarım kan içinde
Yürüyorum bilmediğim bu yolda

Çok uzaklardan bir ses
Kulağıma dokunuyor belli belirsiz
Duruyorum sesin geldiği yöne dönerek
Kimseler yok
Olduğum yere çöküyorum
Ruhumda bir açlık hissederek

Boşalmaya yüz tutmuş heybeme bakıyorum
Yavaşça elimi sokuyorum
Parmak uçlarımda bir acı ile çekiyorum elimi
Birkaç damla kan akıyor heybeme
Unutmuştum içindeki kırık kalbimi
Parçalanmış birkaç anıya dokunmuşum

Benden gidenlerin bana bıraktıkları
Ruhumu doyuracak hiçbir şey kalmamış
Ama doğru ya
Hiçbir zaman da olmamıştı zaten
Ruhum her güzelliğe hasret bırakılmıştı
Vedalar bile çok görülmüştü ona

Yavaş yavaş doğruluyorum
Ayaklarım kan içinde canım yanıyor
Yok ayaklarım değil acıyan
Acıyan solumdaki kocaman boşluk
Beynim yine şahlanıyor
Dudak kıvrımlarıma isyanları sürüyor

Neydi benden istedikleriniz
Kimdiniz siz
Ben size ne yapmışım
Bu kadar acıyı kederi yıktınız üzerime
Tek bir kelime etmeden çekip gittiniz
Ardınıza dahi bakmadan kayboldunuz

Ben ise savrulduum özlem rüzgarlarında
Hasret fırtınalarında limansız kaldım
Çok şeymiş meğer benim istediğim
Hep boşa kürek çekmişim
Hiçbir zaman benim olmayacak şeyler için

Bir avuç sevgiyi çok gördünüz bana
Ne çocuk oldum ne kadın ne de ana
Yaşatmadınız hiçbir mutluluğu
Bütün umutsuzlukları yüklediniz
Bu kadar yükün altında ezilmemi bekleyerek

Şimdi ilerliyorum kendi yolumda
Sırtımda ağır bir yük
Geçmişin acılarını döke döke
Bilinmedik sonuma ilerliyorum
Ruhumu bedenimi sizden kurtararak
Unuttuğum duyguların dergahına
Beni ben edene secde etmeye gidiyorum

N.C.U ESKİŞEHİR 12 ŞUBAT 2014